

Vraag nr. 172
van 16 december 2004
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Bodemsanering tankstations – Sluitingen voor 1993

Als ik het goed heb, werd 1993 genomen als begindatum voor de financiering van bodemsanering voor benzinestations, omdat pas vanaf 1992 duidelijk werd welke de Vlaamse saneringsnormen in de milieuwetgeving waren waarbij ook de bodemsaneringsplicht voor tankstations ontstond. Bofas, het Bodemsaneringsfonds voor tankstations, neemt derhalve enkel alle operationele en financiële kosten voor zijn rekening voor de sanering van stations die na 1 januari 1993 gesloten werden of waarvoor de sluiting gepland is vóór maart 2006.

Eigenaars (of hun erfgenamen) van benzinestations die reeds in 1993 of voordien werden gesloten, moeten bij de verkoop ervan voldoen aan allerlei dure reglementen inzake bodemsanering, maar kunnen dus geen aanspraak maken op financiële steun uit het Bodemsaneringsfonds, omdat die steun alleen geldig is voor zaken die na '93 werden gesloten.

Dit lijkt mij niet helemaal logisch, omdat de strengere milieureglementering bijna volledig van na die periode dateert. Het zou mijns inziens logisch zijn dat ook hulp wordt verstrekt aan degenen die als het ware te goeder trouw hebben verontreinigd, voor er sprake was van een stringente reglementering terzake.

1. Waarom wordt er voor die groep niet in steun voorzien ?
2. Beschikt de minister over gegevens inzake het aantal sites van voormalige tankstations die voor 1993 werden gesloten, maar die nooit werden gesaneerd ?

Antwoord

1. Het Bodemsaneringsfonds voor tankstations (Bofas) werd in 2002 door de toenmalige regeringen in overleg met de petroleumsector opgericht als een vereniging zonder winstoogmerk. Een Interregionale Bodemsaneringscommissie

die gelijktijdig werd opgericht, houdt toezicht op deze VZW.

Het Bodemsaneringsfonds wordt gefinancierd door een bijdrage van de consument in de brandstofprijs. Daarom was het noodzakelijk om de gewestelijke regeringen en de federale regering te betrekken in dit fonds. Er werd als doel gesteld dat het fonds in geval van sluiting van een tankstation de bodemsanering zou financieren. In het geval van voortzetting van de uitbating kreeg Bofas als opdracht de bodemsanering te adviseren, administratief op te volgen en bodemsaneringskosten ervan gedeeltelijk terug te betalen.

De toepassingsmodaliteiten ervan zijn het resultaat geweest van het overleg tussen overheid en petroleumsector. In die context wordt enkel steun verleend aan benzinestations die na 1 januari 1993 werden gesloten.

Ik kan met de Vlaamse volksvertegenwoordiger akkoord gaan dat dit niet helemaal logisch is. Daarom zal ik aan de Interregionale Bodemsaneringscommissie, die toezicht houdt op de uitvoering van deze overeenkomst, vragen om initiatieven te nemen om dit bij te sturen.

2. Het register van de verontreinigde gronden wordt opgebouwd aan de hand van overdrachten, de stopzettingen sinds het van kracht worden van het decreet (1996) en de periodieke onderzoeken door de actieve uitbatingen. Het decreet voorziet niet in de verplichting om aangiften te doen van vermoedelijke bodemverontreinigingen die dateren van voor het van kracht worden ervan.

Op basis van de bij de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) beschikbare gegevens is het daarom onmogelijk om een correcte raming te geven van het aantal sites van voormalige tankstations die voor 1993 werden gesloten, maar die nooit werden gesaneerd. Bij navraag bij Bofas VZW blijkt ook Bofas VZW niet te beschikken over concrete cijfers aangaande het aantal tankstations die gesloten werden voor eind 1992. Op basis van de door haar gevoerde communicatie geeft Bofas wel aan dat het evenwel een ruim aantal tankstations betreft.